

GEORGE R.R.
MARTIN

ΤΟ ΦΩΣ
ΠΟΥ ΣΒΗΝΕΙ

Από τον συγγραφέα του Game of Thrones

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (P)

Ένα

Πέρα από το παράθυρο, το νερό έσκαγε με δύναμη στους στύλους του ξύλινου πεζοδρόμου κατά μήκος του καναλιού. Ο Ντερκ τ'Λάριεν σήκωσε τα μάτια και είδε μια μαύρη χαμηλή μαούνα να πλέει αργά στο φεγγαρόφωτο. Μια μοναχική φιγούρα στεκόταν στην πρύμνη, γέρνοντας πάνω σ' ένα λεπτό σκουρόχρωμο κοντάρι. Όλα διαγράφονταν τόσο καθαρά γιατί το φεγγάρι του Μπρακ, χοντρό σαν γροθιά και ολόφωτο, είχε ανέβει ψηλά. Από πίσω επικρατούσε κάλμα και το καπνισμένο σκοτάδι ήταν σαν ασάλευτο πέπλο που έκρυβε τα μακρινά άστρα. Νέφος σκόνης και αερίων, σκέφτηκε ο Ντερκ. Το Πέπλο του Διαβόλου.

Η αρχή ήρθε πολύ μετά το τέλος: μια ψιθυρόπετρα.

Ήταν τυλιγμένη σε στρώσεις ασημόχαρτου και μαλακού σκούρου βελούδου, όπως ακριβώς της την είχε δώσει πριν χρόνια. Τη νύχτα αυτή, ξετύλιξε την ψιθυρόπετρα ενώ καθόταν στο παράθυρο του δωματίου του, με θέα στο πλατύ γλιτσιασμένο κανάλι όπου έμποροι έσπρωχναν νυχθημερόν μαούνες που μετέφεραν φρούτα. Το πετράδι ήταν ακριβώς όπως το θυμόταν ο Ντερκ: βαθύ κόκκινο, με λεπτές μαύρες φλέβες, σε σχήμα που θύμιζε δάκρυ. Θυμόταν τη μέρα που τους το είχε κόψει ο διορατικός, πίσω στον Άβαλον.

Άφησε να περάσει πολλή ώρα πριν το αγγίζει.

Ήταν λείο και πολύ κρύο στο άγγιγμα, και ψιθύριζε πράγματα βαθιά μες στο μυαλό του. Αναμνήσεις και υποσχέσεις που δεν είχε ξεχάσει.

Δεν υπήρχε ιδιαίτερος λόγος που είχε έρθει στον Μπρακ, και δεν είχε ιδέα πώς τον βρήκαν εδώ. Τον βρήκαν όμως, κι έτσι ο Ντερκ τ' Λάριεν πήρε πίσω το πετράδι του.

«Γκουέν» μονολόγησε με σιγανή φωνή, απλώς και μόνο γιατί ήθελε να σχηματίσει ξανά τη λέξη, να νιώσει τη γνώριμη ζεστασιά του ονόματός της στη γλώσσα του. Η Τζένι του, η Γκουίνεβέρ του, κυρά εγκαταλειμμένων ονείρων.

Είχαν περάσει επτά τυπικά χρόνια, αναλογίστηκε, ενώ χάιδευε με το δάχτυλο το κρύο, πολύ κρύο πετράδι· αυτός όμως ένιωθε σαν να είχαν περάσει επτά ζωές. Και εξάλλου, τα πάντα είχαν τελειώσει μεταξύ τους. Τι μπορεί να ήθελε τώρα απ' αυτόν; Ο άντρας που την είχε αγαπήσει, εκείνος ο *άλλος* Ντερκ τ' Λάριεν, ο άντρας που της είχε δώσει υποσχέσεις και πετράδια, ήταν νεκρός.

Ο Ντερκ σήκωσε το χέρι του για να διώξει ένα γκριζοκάστανο τσουλούφι από τα μάτια του. Και ξαφνικά, απρόσκλητα, θυμήθηκε ότι η Γκουέν συνήθιζε να διώχνει τα μαλλιά από το πρόσωπό του κάθε φορά που ετοιμαζόταν να τον φιλήσει.

Κι ένιωσε πολύ κουρασμένος και πολύ χαμένος. Ο επιμελώς καλλιεργημένος κυνισμός του κλονίστηκε, κι ένιωσε ένα αόρατο βάρος να πέφτει στους ώμους του – το βάρος του ανθρώπου που είχε υπάρξει κάποτε, αλλά που είχε πάψει πια να είναι. Ήταν αλήθεια πως τα χρόνια τον είχαν αλλάξει, τον είχαν κάνει πιο σοφό, όπως έλεγε, αλλά η σκέψη αυτής της σοφίας τού άφησε ξαφνικά μια ξινή γεύση στο στόμα. Το μυα-

λό του άρχισε να γυρίζει στις υποσχέσεις που αθέτησε, στα όνειρα που ανέβαλε και στη συνέχεια ματαίωσε, στα ιδανικά που απεμπόλησε, στο λαμπρό μέλλον που έγινε θυσία στην ανία και στην πλήξη.

Γιατί του ξυπνούσε τώρα αυτές τις αναμνήσεις; Είχε περάσει πάρα πολύς καιρός, του είχαν συμβεί πάρα πολλά – και σ' εκείνη το ίδιο πιθανόν. Άλλωστε, δεν της την είχε δώσει για να τη χρησιμοποιήσει. Η ψιθυρόπετρα ήταν απλώς μια ανόητη, ρομαντική, εφηβική χειρονομία. Κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα περίμενε απ' αυτόν να τηρήσει έναν τόσο παράλογο όρκο. Όχι, δεν μπορούσε να πάει, φυσικά. Δεν είχε προλάβει να δει τον Μπρακ καλά καλά, είχε τη δική του ζωή, είχε σημαντικά πράγματα να κάνει. Μετά απ' όλα αυτά τα χρόνια, η Γκουέν δεν ήταν δυνατόν να περιμένει ότι θα έβαζε πλώρη για τους εξώκοσμους.

Χολωμένος, άπλωσε το χέρι και πήρε τον κρύσταλλο στην παλάμη του, τον έσφιξε στη χούφτα του. Αποφάσισε να τον πετάξει από το παράθυρο, στα σκοτεινά νερά του καναλιού, έξω και μακριά απ' αυτόν, μαζί με όλα όσα σήμαινε. Αλλά μόλις τον έσφιξε στη χούφτα του, ο κρύσταλλος έγινε μια παγωμένη κόλαση, και οι αναμνήσεις μαχαίρια.

...γιατί σε χρειάζεται, ψιθύρισε το πετράδι. Γιατί το υποσχέθηκες.

Το χέρι του έμεινε ακίνητο. Η χούφτα του παρέμεινε κλειστή. Η κρύα αίσθηση στην παλάμη του ξεπέρασε τα όρια του πόνου, έγινε μούδιασμα.

Εκείνος ο άλλος Ντερκ, ο νεότερος Ντερκ, ο Ντερκ της Γκουέν, της είχε δώσει πράγματι μια υπόσχεση. Το ίδιο κι εκείνη όμως... ναι, το θυμόταν καλά. Πολύ καιρό πριν, στον Άβαλον. Ο γερο-διορατικός, ένας σταφιδιασμένος Εμερέλι με ελάχιστο χάρισμα και χρυσοκόκκινα μαλλιά, είχε κόψει δύο

πετράδια. Είχε διαβάσει τον Ντερκ τ' Λάριεν, είχε διαισθανθεί όλη την αγάπη που ένιωθε ο Ντερκ για την Τζένι του, και στη συνέχεια είχε αποτυπώσει όσο καλύτερα μπορούσε, με τις λιγοστές ψιονικές του ικανότητες, το συναίσθημα εκείνο στον κρύσταλλο. Έπειτα είχε κάνει το ίδιο και για την Γκουέν. Στο τέλος, οι δυο τους είχαν ανταλλάξει πετράδια.

Δική του ήταν η ιδέα. *Μπορεί να μην είναι για πάντα έτσι*, της είχε πει, δανειζόμενος τον στίχο ενός αρχαίου ποιήματος*. Γι' αυτό είχαν δώσει και οι δύο μια υπόσχεση: Στείλε αυτή την ανάμνηση, κι εγώ θα έρθω. Δεν έχει σημασία πού θα βρίσκομαι, ή πότε, ή τι θα έχει συμβεί μεταξύ μας. Θα έρθω, χωρίς γιατί.

Όμως εκείνη δεν είχε τηρήσει την υπόσχεση. Έξι μήνες αφότου τον παράτησε, ο Ντερκ τής είχε στείλει τον κρύσταλλο και η Γκουέν δεν είχε έρθει. Ύστερα απ' αυτό, ο Ντερκ δεν περίμενε πως εκείνη θα επικαλούνταν κάποια στιγμή τη *δική του* υπόσχεση. Να που το έκανε όμως.

Άραγε περίμενε στ' αλήθεια ότι θα πήγαινε;

Αν και ήξερε, μετά λύπης του, ότι *εκείνος* ο παλιός Ντερκ θα πήγαινε κοντά της, ό,τι κι αν είχε γίνει, όσο κι αν τη μισούσε... ή την αγαπούσε. Όμως εκείνος ο ανόητος είχε χαθεί προ πολλού. Τον είχαν σκοτώσει ο χρόνος και η Γκουέν.

Παρ' όλα αυτά, ο Ντερκ εξακολουθούσε να ακούει τους ψίθυρους του κρυστάλλου, νιώθοντας τα παλιά συναισθήματα και την καινούργια κούραση. Με τα πολλά, σήκωσε τα μάτια και είπε από μέσα του: *Ίσως να μην είναι τόσο αργά τελικά.*

* * *

* Στίχος από ποίημα του αμερικανού ποιητή e.e. cummings, με τίτλο "it may not always be so; and I say". (Σ.τ.Μ.)

Υπάρχουν πολλοί τρόποι μετακίνησης από άστρο σε άστρο, κάποιοι ταχύτεροι από το φως και κάποιοι άλλοι όχι, αν και σε τελική ανάλυση όλοι τους *αργοί*. Χρειάζεσαι σχεδόν μια ολόκληρη ζωή για να διασχίσεις την ανθρωπόσφαιρα από τη μια άκρη ως την άλλη, και η ανθρωπόσφαιρα –οι διασκορπισμένοι κόσμοι της ανθρωπότητας και το ακόμα μεγαλύτερο κενό ανάμεσά τους– δεν είναι παρά ένα απειροελάχιστο κομμάτι του γαλαξία. Όμως ο Μπρακ βρισκόταν κοντά στο Πέπλο και τους εξώκοσμους πέρα αποκεί και, καθώς οι κόσμοι αυτοί είχαν πάρε δώσε μεταξύ τους, ο Ντερκ κατάφερε να βρει σκάφος.

Το σκάφος ονομαζόταν *Ρίγος Ξεχασμένων Εχθρών* και πήγαινε από τον Μπρακ στην Τάρα, διέσχισε το Πέπλο, περνούσε από τον Λύκαιο και τον Κιμντίς και τέλος έφτανε στον Γουόρλντ. Το ταξίδι, ακόμα και με ταχύτητα μεγαλύτερη από εκείνη του φωτός, διαρκούσε πάνω από τρεις τυπικούς μήνες. Μετά τον Γουόρλντ, ο Ντερκ ήξερε ότι το *Ρίγος* θα συνέχιζε το ταξίδι του για τον Χάι Κάβαλααν, τον Έμερελ-μ.Μ. και τα Τελευταία Άστρα, πριν κάνει στροφή και αρχίσει το μονότονο ταξίδι της επιστροφής.

Το διαστημοδρόμιο είχε κατασκευαστεί για να εξυπηρετεί είκοσι διαστημόπλοια τη μέρα, αλλά τώρα πια εξυπηρετούσε γύρω στο ένα τον μήνα. Το μεγαλύτερο μέρος του ήταν κλειστό, σκοτεινό, εγκαταλειμμένο. Το *Ρίγος* προσεδάφιστηκε στη μέση ενός μικρού τμήματος που λειτουργούσε ακόμη, επισκιάζοντας με το μέγεθός του μια ομάδα ιδιωτικών σκαφών λίγο παραδίπλα και ένα μερικώς αποσυναρμολογημένο τομπεριανό αεροφορτηγό.

Ένα τμήμα του τεράστιου τέρμιναλ –αυτοματοποιημένο, αν και χωρίς ίχνος ζωής– ήταν ακόμη κατάφωτο. Ο Ντερκ το

διέσχιζε βιαστικά και βγήκε έξω στην άδεια νύχτα των εξώκοσμων που βοούσε από την απουσία άστρων. Κι εκεί, μπροστά στην κεντρική πύλη, τον περίμενε – όπως το είχε φανταστεί λίγο πολύ. Ο κυβερνήτης του *Ρήγους* είχε ειδοποιήσει για την άφιξη του σκάφους αμέσως μόλις βρέθηκαν στο κανονικό διάστημα.

Η Γκουέν Ντελβάνο είχε έρθει να τον υποδεχτεί λοιπόν, όπως της το είχε ζητήσει. Αλλά δεν είχε έρθει μόνη. Η Γκουέν και ο άντρας που ήταν μαζί της κουβέντιαζαν με χαμηλές, μετρημένες φωνές όταν ο Ντερκ βγήκε από το τέρμιναλ.

Κοντοστάθηκε με το που διάβηκε την πύλη και χαμογέλασε όσο πιο χαλαρά μπορούσε, αφήνοντας από τα χέρια του τη μοναδική ελαφριά αποσκευή που είχε φέρει μαζί του. «Γεια» είπε σιγανά. «Άκουσα ότι γίνεται μια Γιορτή εδώ πέρα».

Η Γκουέν γύρισε ακούγοντας τη φωνή του και γέλασε – μ' εκείνο το γέλιο που θυμόταν σαν να 'ταν χτες. «Όχι» του είπε. «Άργησες καμιά δεκαριά χρόνια».

Ο Ντερκ κατσούφιασε και κούνησε το κεφάλι του. «Να πάρει» είπε. Χαμογέλασε πάλι, και τότε η Γκουέν ήρθε κοντά του και αγκαλιάστηκαν. Ο άγνωστος άντρας στεκόταν και τους κοιτούσε χωρίς ίχνος συστολής.

Αγκαλιάστηκαν για πολύ λίγο. Μόλις τύλιξε τα μπράτσα του γύρω της, εκείνη τραβήχτηκε από την αγκαλιά του. Ύστερα στάθηκαν πολύ κοντά ο ένας στον άλλον και κοιτάχτηκαν για να δουν τι αλλαγές είχε φέρει ο χρόνος.

Η Γκουέν φαινόταν μεγαλύτερη, αν και είχε μείνει λίγο πολύ ίδια, ενώ οι αλλαγές που διέκρινε πάνω της είχαν να κάνουν μάλλον με λάθη της μνήμης του. Τα μεγάλα πράσινα μάτια της δεν ήταν τόσο μεγάλα ούτε τόσο πράσινα όσο τα

θυμόταν, ενώ του φάνηκε λίγο πιο ψηλή και ίσως λίγο πιο βαριά. Όμως οι διαφορές ήταν ελάχιστες: Το χαμόγελό της ήταν το ίδιο, και τα όμορφα σκούρα μαλλιά της έφταναν κάτω από τους ώμους της, πέφτοντας σαν λαμπερός καταρράκτης, πιο μαύρος και από τη νυχτιά των εξώκοσμων. Φορούσε άσπρο πουλόβερ ζιβάγκο και παντελόνι από χοντρό ύφασμα χαμαιλέοντα που είχε πάρει το μαύρο χρώμα της νύχτας, και χοντρή κορδέλα στα μαλλιά – έτσι όπως συνήθιζε να ντύνεται και στον Άβαλον. Ωστόσο, τώρα φορούσε και βραχιόλι, κι αυτό ήταν κάτι καινούργιο. Ή ίσως το πιο σωστό θα ήταν να πει «περιβραχιόνιο». Ένα ογκώδες ψυχρό ασημένιο πράγμα με ένθετους λίθους τζαντ* κάλυπτε τον μισό πήχη του αριστερού της χεριού. Το μανίκι του πουλόβερ της ήταν διπλωμένο για να φαίνεται το κόσμημα.

«Αδυνάτισες, Ντερκ» του είπε.

Αυτός ανασήκωσε τους ώμους και έχωσε τα χέρια στις τσέπες του μπουφάν του. «Ναι» είπε. Στην πραγματικότητα ήταν σχεδόν λιπόσαρκος, αν και οι ώμοι του ήταν ακόμη κάπως στρογγυλεμένοι, επειδή καμπούριαζε συνεχώς. Τα χρόνια τον είχαν σημαδέψει και με άλλους τρόπους: τα μαλλιά του ήταν πλέον πιο πολύ γκρίζα παρά καστανά, τη στιγμή που παλιότερα ίσχυε το αντίθετο, και τα είχε αφήσει να μακρύνουν σχεδόν όσο της Γκουέν, αν και τα δικά του ήταν ατημέλητα και κατσαρά.

«Πέρασε πολύς καιρός» είπε η Γκουέν.

«Επτά τυπικά χρόνια» της απάντησε γνέφοντας. «Δεν περίμενα ότι...»

* Ο λίθος νεφρίτης. (Σ.τ.Μ.)

Ο άλλος, άγνωστος άντρας που περίμενε έβηξε, σαν να ήθελε να τους υπενθυμίσει ότι δεν ήταν μόνοι. Ο Ντερκ τον κοίταξε και η Γκουέν γύρισε προς το μέρος του. Ο άγνωστος ήρθε κοντά τους και υποκλίθηκε ευγενικά. Ήταν κοντός, παχουλός και κατάξανθος –τα μαλλιά του έμοιαζαν σχεδόν άσπρα– και φορούσε μεταξωτό κοστούμι, σε έντονο πράσινο και κίτρινο χρώμα, και μικροσκοπικό μαύρο πλεκτό σκούφο που έμεινε στη θέση του παρά την υπόκλιση.

«Άρκιν Ρούαρκ» είπε στον Ντερκ.

«Ντερκ τ' Λάριεν».

«Με τον Άρκιν συνεργαζόμαστε στο πρότζεκτ» είπε η Γκουέν.

«Στο πρότζεκτ;»

Βλεφάρισε έκπληκτη. «Δεν ξέρεις καν τον λόγο που βρίσκομαι εδώ;»

Όχι, δεν τον ήξερε. Η ψιθυρόπετρα είχε σταλεί από τον Γουόρλντορν, οπότε δεν ήξερε πολλά πράγματα πέρα από το πού θα την έβρισκε. «Είσαι οικολόγος» της είπε. «Στον Άβαλον...»

«Ναι. Στο Ινστιτούτο. Πριν χρόνια. Τελείωσα αποκεί, πήρα το πτυχίο μου και ύστερα πήγα στον Χάι Κάβαλααν. Και μετά μ' έστειλαν εδώ».

«Η Γκουέν ανήκει στη Σύναξη των Σιδεροτζάντ» είπε ο Ρούαρκ. Στο πρόσωπό του σχηματίστηκε ένα μικρό, σφιγμένο χαμόγελο. «Εγώ εκπροσωπώ την Ακαδημία του Ίμπριλ. Στον Κιμντίς. Γνωρίζεις;»

Ο Ντερκ έγνεψε. Άρα ο Ρούαρκ ήταν Κιμντισιανός, μέλος ενός από τα πανεπιστήμια των εξώκοσμων.

Ίμπριλ και Σιδεροτζάντ... θέλουν το ίδιο πράγμα, κατάλαβες; Να ερευνήσουν οικολογικές αλληλεπιδράσεις στον

Γουόρλντ. Δεν ερευνήθηκαν όσο θα έπρεπε κατά τη διάρκεια της Γιορτής, κανείς απ' τους εξώκοσμους δεν έχει παράδοση στην οικολογία. Επιστήμη ξεχασμένη από χρόνους μ.Μ., που λένε οι Εμερέλι. Αυτό είναι το πρότζεκτ πάντως. Με την Γκουέν γνωριζόμασταν από πριν, οπότε είπαμε... αφού είμαστε εδώ για τον ίδιο λόγο, λογικό να συνεργαστούμε και να μάθουμε όσα μπορούμε να μάθουμε».

«Το φαντάζομαι» είπε ο Ντερκ. Δεν είχε καμιά ιδιαίτερη όρεξη να μάθει λεπτομέρειες για το πρότζεκτ αυτή τη στιγμή. Αυτό που ήθελε ήταν να μιλήσει με την Γκουέν. Την κοίταξε. «Θα πρέπει να μου τα πεις όλα αργότερα. Αφού μιλήσουμε πρώτα. Θέλεις να μιλήσουμε, φαντάζομαι».

Η Γκουέν τον κοίταξε παράξενα. «Ναι... φυσικά. Έχουμε πολλά να πούμε».

Ο Ντερκ σήκωσε την τσάντα του από κάτω. «Πού πάμε;» ρώτησε. «Θα μου έκανε καλό ένα μπάνιο κι ένα πιάτο φαΐ».

Η Γκουέν και ο Ρούαρκ κοιτάχτηκαν. «Αυτό συζητούσαμε μόλις τώρα με τον Άρκιν. Μπορεί να σε φιλοξενήσει. Μένουμε στο ίδιο κτίριο. Μας χωρίζουν λίγοι όροφοι».

Ο Ρούαρκ έγνεψε. «Πολύ ευχαρίστως. Χαρά μου να εξυπηρετώ φίλους, κι εμείς οι δύο είμαστε φίλοι της Γκουέν, δεν είμαστε;»

«Α» είπε ο Ντερκ. «Για κάποιον λόγο, νόμιζα ότι θα έμενα μαζί σου, Γκουέν».

Εκείνη έδειξε να δυσκολεύεται να τον κοιτάξει. Κοίταξε τον Ρούαρκ, το έδαφος, τον μαύρο νυχτωμένο ουρανό, προτού τα μάτια της συναντήσουν επιτέλους τα δικά του. «Ίσως» είπε, αν και δεν χαμογελούσε πια και η φωνή της ήταν σφιγμένη. «Αλλά όχι τώρα αμέσως. Δεν νομίζω ότι θα ήταν καλή ιδέα, όχι

τώρα αμέσως. Αλλά θα πάμε σπίτι, φυσικά. Έχουμε φέρει αεροκίνητο».

«Αποδώ» πετάχτηκε ο Ρούαρκ, χωρίς να δώσει χρόνο στον Ντερκ να βρει κάτι να πει. Κάτι δεν του κολλούσε σε όλα αυτά. Τους μήνες του ταξιδιού του με το *Ρίγος*, είχε φανταστεί εκατοντάδες φορές τη σκηνή της επανασύνδεσής τους: Μερικές φορές ήταν τρυφερή και όλο αγάπες, άλλες φορές οργισμένη και τεταμένη, ενώ πολύ συχνά ήταν συγκινητική – αλλά ποτέ δεν την είχε φανταστεί έτσι, τόσο απρόσμενα αμήχανη, μ' έναν ξένο να τους παρατηρεί. Άρχισε να αναρωτιέται ποιος ακριβώς ήταν ο Άρκιν Ρούαρκ, και αν η σχέση του με την Γκουέν ήταν έτσι ακριβώς όπως του την παρουσίασαν. Αλλά πάλι, δεν του είχαν πει και πολλά πράγματα. Μην ξέροντας τι να πει ή τι να σκεφτεί, ο Ντερκ ανασήκωσε τους ώμους και τους ακολούθησε μέχρι το αεροκίνητό τους.

Δεν χρειάστηκε να πάνε μακριά. Ο Ντερκ έμεινε άφωνος αντικρίζοντας το όχημα. Στα ταξίδια του είχε δει πολλά διαφορετικά είδη αεροκινήτων, αλλά κανένα σαν αυτό: Τεράστιο και γκρίζο, στο χρώμα του ατσαλιού, με καμπυλωτά και στιβαρά τριγωνικά φτερά, φάνταζε σχεδόν ζωντανό, σαν τεράστιο ιπτάμενο σαλάχι από μέταλλο. Ανάμεσα στα φτερά υπήρχε μια μικρή τετραθέσια καμπίνα, ενώ κάτω από τα ακροπτέρυγα διέκρινε κάτι ράβδους με απειλητική όψη.

Κοίταξε την Γκουέν δείχνοντάς της τα. «Λέιξερ είναι αυτά;»

Εκείνη έγνεψε, χαμογελώντας αδιόρατα.

«Τι διάολο είναι αυτό το πράγμα;» ρώτησε ο Ντερκ. «Μοιάζει με πολεμική μηχανή. Περιμένετε επίθεση από τίποτα Χράνγκαν; Από την εποχή που κάναμε επισκέψεις στα μουσεία του Ινστιτούτου στον Άβαλον έχω να δω τέτοιο πράγμα».

Η Γκουέν έβαλε τα γέλια, πήρε την τσάντα του και την έριξε στο πίσω κάθισμα. «Μπες μέσα» του είπε. «Μια χαρά αεροκίνητο είναι, κατασκευασμένο στον Χάι Κάβαλααν. Τώρα πρόσφατα άρχισαν δική τους παραγωγή. Υποτίθεται ότι μοιάζει μ' ένα ζώο: με μαύρη μπάνσι*. Είναι αρπαχτικό πτηνό και αποτελεί επίσης το έμβλημα της Σύναξης των Σιδεροτζάντ. Κατέχει πολύ σημαντική θέση στη λαϊκή τους παράδοση, κάτι σαν τοτέμ».

Η Γκουέν μπήκε στο αεροκίνητο και κάθισε στο τιμόνι. Ο Ρούαρκ δρασκελίσε αδέξια το θωρακισμένο φτερό και κάθισε πίσω. Ο Ντερκ δεν κουνήθηκε από τη θέση του. «Μα έχει λείζερ!» επέμεινε.

Η Γκουέν αναστέναξε. «Δεν είναι φορτισμένα, ποτέ δεν ήταν. Όλα τα αεροκίνητα που φτιάχνονται στον Χάι Κάβαλααν είναι εξοπλισμένα με κάποιου είδους όπλο. Έχει να κάνει με την κουλτούρα τους. Και δεν αναφέρομαι μόνο στη Σύναξη των Σιδεροτζάντ. Ρέντσιλ, Μπρέιθ και Σάναγκεϊτ είναι όλοι ίδιοι».

Ο Ντερκ έκανε τον γύρο του οχήματος και κάθισε δίπλα στην Γκουέν, με πρόσωπο ανέκφραστο. «Τι;»

«Οι τέσσερις κάβαλαρ οίκοι-συνασπισμοί» του εξήγησε. «Φαντάσου κάτι σαν μικρά κράτη ή εκτεταμένες οικογένειες. Είναι λίγο και από τα δύο».

«Ναι, μα γιατί έχουν λείζερ;»

«Ο Χάι Κάβαλααν είναι βίαιος πλανήτης» απάντησε εκείνη.

Ο Ρούαρκ κάγχασε. «Αχ, Γκουέν» είπε. «Τελείως λάθος τα λες, τελείως!»

* Banshee, θηλυκό πνεύμα της κέλτικης μυθολογίας που το θρηνητικό τραγούδι της θεωρείται προάγγελος θανάτου. (Σ.τ.Μ.)

«Λάθος;» του αντιγύρισε.

«Πολύ» είπε ο Ρούαρκ. «Ναι, τελείως, γιατί, ενώ πλησιάζεις την αλήθεια, λες τα μισά και όχι όλα, χειρότερα κι από ψέμα δηλαδή».

Ο Ντερκ γύρισε στο κάθισμά του και κοίταξε τον παχουλό ξανθό Κιμντισιανό που καθόταν πίσω. «Τι;»

«Ο Χάι Κάβαλααν *ήταν* βίαιος πλανήτης, είναι αλήθεια. Τώρα όμως βίαιοι είναι οι ίδιοι οι Κάβαλαρ. Εχθρικός λαός, όλοι τους κι ο καθένας ξεχωριστά, συχνά ξενόφοβοι, ρατσιστές. Περήφανοι και φθονεροί. Με τους πολέμους και τους κώδικες μονομαχίας τους, ναι, κι *αυτός* είναι ο λόγος που τα κάβαλαρ αεροκίνητα έχουν όπλα. Για αερομαχίες! Σε προειδοποιώ, τ'Λάριεν—»

«*Άρκιν!*» είπε η Γκουέν μέσα από τα δόντια της, και ο Ντερκ ξαφνιάστηκε με την απειλητική χροιά της φωνής της. Η Γκουέν ενεργοποίησε απότομα το πλέγμα βαρύτητας του οχήματος, τράβηξε έναν μοχλό και το αεροκίνητο τινάχτηκε μπροστά, ξεκόλλησε από το έδαφος μ' ένα παραπονιάρικο μουγκρητό και άρχισε να παίρνει γρήγορα ύψος. Η πίστα από κάτω τους είχε φώτα μόνο στο σημείο όπου είχε αράξει το *Ρίγος Ξεχασμένων Εχθρών* ανάμεσα στα μικρότερα αστρόπλοια, ενώ όλη η υπόλοιπη ήταν βυθισμένη στη σκιά. Αλλά και ολόγυρά της επικρατούσε σκοτάδι, ως τον αθέατο ορίζοντα εκεί όπου το μαύρο έδαφος συναντούσε τον ακόμα πιο μαύρο ουρανό. Μόνο μια αραιή σκόνη άστρων φώτιζε τη νυχτιά από πάνω. Αυτό ήταν το Περιθώριο, με το διαγαλαξιακό διάστημα από πάνω και το σκοτεινό παραπέτασμα του Πέπλου του Διαβόλου από κάτω... ένας κόσμος αφάνταστα μοναχικός.

Ο Ρούαρκ είχε αποτραβηχτεί μουντρωμένος στο πίσω κάθι-

σμα, και για κάμποση ώρα επικράτησε μέσα στο αεροκίνητο βαριά σιωπή.

«Ο Άρκιν είναι από τον Κιμντίς» είπε τελικά η Γκουέν, με βεβιασμένο γέλιο. Όμως ο Ντερκ τη θυμόταν καλά και δεν ξεγελάστηκε από τη δήθεν αταραξία της· εξακολουθούσε να είναι το ίδιο τσαντισμένη όσο και τη στιγμή που αποπήρε τον Ρούαρκ πριν από λίγο.

«Δεν καταλαβαίνω» είπε ο Ντερκ, νιώθοντας τελείως χαζός, γιατί όλοι συμπεριφέρονταν σαν να περίμεναν ότι θα έπρεπε να καταλαβαίνει.

«Δεν είσαι απ' τους εξώκοσμους, γι' αυτό» είπε ο Ρούαρκ. «Άβαλον, Μπάντουνρ, απ' όποιον πλανήτη κι αν είσαι... οι λαοί μέσα από το Πέπλο δεν ξέρουν τι είναι αυτοί οι Κάβαλαρ».

«Ούτε οι Κιμντισιανοί» είπε η Γκουέν, κάπως πιο ήρεμα τώρα.

«Σαρκαστικά το λέει» είπε νευριασμένα ο Ρούαρκ. «Οι Κιμντισιανοί και οι Κάβαλαρ... πώς να το πω... δεν τα πάμε καλά μεταξύ μας, κατάλαβες; Γι' αυτό η Γκουέν σου λέει πως είμαι προκατειλημμένος και να μη με πιστεύεις».

«Ναι, Άρκιν» του αντιγύρισε εκείνη, και ύστερα στράφηκε στον Ντερκ. «Δεν γνωρίζει τον Χάι Κάβαλααν, δεν κατανοεί ούτε την κουλτούρα ούτε τον λαό. Όπως όλοι οι Κιμντισιανοί, έτσι κι αυτός θα σου πει τα χειρότερα, αλλά η πραγματικότητα είναι πολύ πιο σύνθετη. Να το θυμάσαι αυτό, όταν τούτη η μαλαγάνα αρχίσει να σου πιπιλάει το μυαλό. Δεν νομίζω ότι θα δυσκολευτείς. Θυμάμαι παλιά που έλεγες πάντα ότι κάθε ζήτημα έχει τριάντα πλευρές».

Ο Ντερκ έβαλε τα γέλια. «Σωστό» είπε «και πέρα για πέρα αληθινό. Αν και τα τελευταία χρόνια έχω αρχίσει να σκέφτομαι

ότι το τριάντα μπορεί να είναι κάπως μετριοπαθής αριθμός. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω τι συμβαίνει εδώ. Το αεροκίνητο, λόγου χάρη... το έχεις για τη δουλειά σου; Ή είσαι αναγκασμένη να πετάς με κάτι τέτοιο απλώς και μόνο επειδή δουλεύεις για τη Σύναξη των Σιδεροτζάντ;»

«Α» αναφώνησε ο Ρούαρκ. «Δεν δουλεύεις για τη Σύναξη των Σιδεροτζάντ, Ντερκ. Όχι, ή είσαι απ' αυτούς ή δεν είσαι απ' αυτούς – αυτές οι δύο επιλογές υπάρχουν μόνο. Αν δεν είσαι Σιδεροτζάντ, δεν δουλεύεις για τους Σιδεροτζάντ!»

«Ακριβώς» είπε η Γκουέν, και η φωνή της ακούστηκε και πάλι εκνευρισμένη. «Κι εγώ *είμαι* από τους Σιδεροτζάντ. Μακάρι να το θυμόσουν, Άρκιν. Μερικές φορές έχεις την τάση να με νευριάζεις».

«Γκουέν, Γκουέν» είπε ο Ρούαρκ, πολύ ταραγμένος. «Είσαι φίλη, αδελφή ψυχή, πολύ. Έχουμε αντιμετωπίσει πολλά μαζί. Δεν θα σε πρόσβαλα ποτέ, δεν έχω τέτοιο σκοπό. Αλλά *δεν* είσαι Κάβαλαρ, αυτό ποτέ. Πρώτον, είσαι υπερβολικά γυναίκα, αληθινή γυναίκα, όχι απλώς μια άιν-κέθι, ούτε μια μπεθέιν».

«Όχι; Δεν είμαι; Πάντως φοράω τον δεσμό από τζαντ και ασήμ». Έριξε μια ματιά στον Ντερκ και χαμήλωσε τον τόνο της φωνής της. «Για τον Τζαάν» του είπε. «Και για να απαντήσω στην αρχική σου ερώτηση: Το αεροκίνητο είναι δικό του, και γι' αυτό το πιλοτάρω. Για τον Τζαάν».

Σιωπή. Ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν ο άνεμος που σφύριζε γύρω τους καθώς ανέβαιναν όλο και πιο ψηλά, προς το σκοτάδι. Ο άνεμος που ανακάτευε τα μακριά ίσια μαλλιά της Γκουέν και τις μπούκλες του Ντερκ και διαπερνούσε τα λεπτά ρούχα που είχε φέρει μαζί του από τον Μπρακ. Αναρωτήθηκε φευγαλέα γιατί το αεροκίνητο δεν είχε ουρανό, παρά

μόνο ένα λεπτό παρμπρίζ που δεν τους προστάτευε καθόλου. Ύστερα σταύρωσε σφιχτά τα μπράτσα μπροστά στο στήθος του και γλίστρησε πιο χαμηλά στο κάθισμά του. «Ο Τζαάν;» ρώτησε με σιγανή φωνή. Ήξερε ότι θα έπαιρνε απάντηση κι έτρεμε τη στιγμή που θα του απαντούσε, απλώς και μόνο από τον τρόπο που είχε προφέρει το όνομά του, μ' ένα είδος παράξενης απείθειας.

«Δεν ξέρει» είπε ο Ρούαρκ.

Η Γκουέν αναστέναξε και ο Ντερκ είδε το σώμα της να σφίγγεται. «Λυπάμαι, Ντερκ. Νόμιζα ότι το ήξερες. Έχει περάσει τόσοσ καιρός. Νόμιζα... σκέφτηκα ότι όλο και κάποιος από τους κοινούς γνωστούς μας στον Άβαλον θα σου μιλούσε, ασφαλώς».

«Δεν βλέπω κανέναν τους πια» είπε συγκρατημένα ο Ντερκ. «Απ' όσους γνωρίζαμε και οι δυο. Καταλαβαίνεις. Ταξιδεύω πολύ. Στον Μπρακ, στον Προμηθέα, στον Κόσμο του Τζέμι-σον». Αντιλήφθηκε πόσο κούφια και ανόητη ακουγόταν η φωνή του. Κόμπιασε, ξεροκατάπιε. «Ποιος είναι ο Τζαάν;»

«Ο Τζαάντονι-ΡΙβ-Λύκος-άριστος των Σιδεροτζάντ-Βίκα-ρι» είπε ο Ρούαρκ.

«Ο Τζαάν είναι ο...» πήγε να του εξηγήσει η Γκουέν, αλλά κόμπιασε. «Δεν είναι εύκολο να σου δώσω να καταλάβεις. Είμαι μπεθύν του Τζαάν και κρο-μπεθύν του τέιν του, του Γκαρς». Γύρισε και τον κοίταξε πεταχτά, παίρνοντας για μια στιγμή τα μάτια της από τα όργανα του αεροκίνητου, πριν στρέψει πάλι την προσοχή της στο πιλοτάρισμα. Η έκφραση του Ντερκ έδειχνε ότι τα είχε χαμένα.

«Σύζυγος» του είπε τελικά, ανασηκώνοντας τους ώμους της. «Λυπάμαι, Ντερκ. Ο όρος δεν είναι ακριβής, αλλά είναι ό,τι

πιο κοντινό μπορώ να σκεφτώ για να σου περιγράψω τη σχέση μας με μία λέξη. Ο Τζαάν είναι σύζυγός μου».

Ο Ντερκ έμεινε μαζεμένος χαμηλά στο κάθισμά του, με τα μπράτσα σταυρωμένα στο στήθος του, χωρίς να λέει τίποτα. Κρύωνε, και πονούσε, και αναρωτιόταν γιατί βρισκόταν εκεί. Θυμόταν την ψιθυρόπετρα, αλλά και πάλι αναρωτιόταν. Η Γκουέν θα είχε ασφαλώς τους λόγους της που τον είχε καλέσει, και θα του τους αποκάλυπτε κάποια στιγμή. Και φυσικά, ήταν ανοησία να περιμένει ότι είχε μείνει μόνη της όλα αυτά τα χρόνια. Μάλιστα, στο διαστημοδρόμιο του είχε περάσει φευγαλέα από το μυαλό η σκέψη ότι ίσως ο Ρούαρκ... και αυτό δεν τον είχε ενοχλήσει.

Όταν συνέχισε να μένει σιωπηλός για πάρα πολλή ώρα, η Γκουέν γύρισε πάλι και τον κοίταξε. «Λυπάμαι, Ντερκ» επανέλαβε. «Ειλικρινά. Δεν έπρεπε να έρθεις».

Και αυτός σκέφτηκε: *Δίκιο έχει.*

Συνέχισαν να πετάνε χωρίς να μιλούν. Είχαν ειπωθεί κουβέντες, αλλά όχι εκείνες που ήθελε να ακούσει ο Ντερκ· οι κουβέντες που είχαν ειπωθεί δεν είχαν αλλάξει τίποτα. Βρισκόταν εδώ, στον Γουόρλντορν, και η Γκουέν βρισκόταν ακόμη δίπλα του, αλλά ξαφνικά του φάνηκε σαν ξένη. Ήταν και οι δύο ξένοι. Συνέχισε να κάθεται μαζεμένος στο κάθισμά του, μόνος με τις σκέψεις του, ενώ ένας παγερός άνεμος του χαίδευε το πρόσωπο.

Για κάποιον λόγο, στον Μπρακ, είχε θεωρήσει πως η ψιθυρόπετρα σήμαινε ότι τον καλούσε κοντά της, ότι τον ήθελε πάλι πίσω. Η μόνη σκέψη που τον απασχόλησε τότε ήταν το αν θα *πήγαινε*, αν θα γύριζε πάλι κοντά της, αν ο Ντερκ τ'Λάριεν μπορούσε ακόμη ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθεί. Και τώρα

συνειδητοποιούσε πως είχε παρεξηγήσει τελείως την κατάσταση.

Στείλε αυτή την ανάμνηση, κι εγώ θα έρθω, χωρίς γιατί. Αυτή ήταν η υπόσχεση, η μοναδική υπόσχεση. Τίποτα παραπάνω.

Ένωσε να τον πνίγει η οργή. Γιατί του το έκανε αυτό; Είχε κρατήσει το πετράδι στα χέρια της, είχε νιώσει τα συναισθήματά του. Σίγουρα μπορούσε να φανταστεί πώς θα ένιωθε. Δεν μπορεί η ανάγκη της να ήταν τόσο μεγάλη ώστε ν' άξιζε το τίμημα όλων αυτών των αναμνήσεων.

Και τότε, ο Ντερκ τ'Λάριεν ηρέμησε. Με τα μάτια του σφαλιστά, είδε πάλι το κανάλι στον Μπρακ, και την εικόνα της μοναχικής μαύρης μαούνας που του είχε φανεί τόσο σημαδιακή για μια στιγμή. Και θυμήθηκε την απόφασή του να ξαναπροσπαθήσει, να ξαναγίνει όπως *παλιά*, να έρθει κοντά της και να της δώσει ό,τι μπορούσε να της δώσει, ό,τι μπορεί να του ζητούσε – όχι μόνο για εκείνη, αλλά και για τον ίδιο του τον εαυτό.

Ανακάθισε με κάποια δυσκολία, ξεδίπλωσε τα μπράτσα του, άνοιξε τα μάτια του και ένωσε τον τσουχτερό άνεμο. Ύστερα γύρισε αποφασιστικά και κοίταξε την Γκουέν και της χαμογέλασε μ' εκείνο το παλιό, ντροπαλό του χαμόγελο. «Αχ, Τζένι» είπε. «Κι εγώ λυπάμαι. Αλλά δεν έχει σημασία. Δεν το ήξερα, αλλά δεν έχει σημασία. Χαίρομαι που ήρθα, και θα έπρεπε να χαίρεσαι κι εσύ. Επτά χρόνια είναι πάρα πολλά, έτσι;»

Εκείνη γύρισε και του έριξε μια ματιά προτού στρέψει πάλι το βλέμμα της στα όργανα του αυτοκινήτου. Έγλειψε νευρικά τα χείλη της. «Ναι, Ντερκ. Επτά χρόνια είναι πάρα πολλά».

«Θα γνωρίσω τον Τζαάν;»

Η Γκουέν έγνεψε. «Και τον Γκαρς, τον τέιν του».

Τότε άκουσε νερά κάπου από κάτω, ένα ποτάμι κυλούσε κρυμμένο στο σκοτάδι. Ο ήχος έσβησε πολύ γρήγορα· κινούνταν με μεγάλη ταχύτητα. Ο Ντερκ έριξε μια ματιά από το πλάι του αυτοκινήτου, πέρα από τα φτερά, στο σκοτάδι που έτρεχε γρήγορα από κάτω τους, και ύστερα κοίταξε προς τα πάνω. «Χρειάζεστε περισσότερα άστρα» είπε στοχαστικά. «Νιώθω σαν να χάνω το φως μου».

«Ξέρω τι εννοείς» του είπε η Γκουέν. Του χαμογέλασε και ο Ντερκ ένιωσε άξαφνα καλύτερα απ' ό,τι είχε νιώσει εδώ και καιρό.

«Θυμάσαι τον ουρανό στον Άβαλον;» τη ρώτησε.

«Ναι. Φυσικά».

«Είχε μπόλικά άστρα εκεί πέρα. Όμορφος κόσμος».

«Έχει και ο Γουόρλντ την ομορφιά του» είπε. «Τι ξέρεις γι' αυτόν;»

«Λίγα πράγματα» απάντησε εκείνος, εξακολουθώντας να την κοιτάζει. «Για τη Γιορτή που έγινε εδώ, καθώς και ότι ο πλανήτης είναι νομάδας... αυτά είναι όλα. Μια γυναίκα στο σκάφος μού είπε ότι ο Τόμο και ο Γουόλμπεργκ ανακάλυψαν αυτόν τον κόσμο κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους προς τις εσχατιές του γαλαξία».

«Δεν έγινε ακριβώς έτσι» του είπε η Γκουέν. «Αλλά η ιστορία έχει το ενδιαφέρον της. Τέλος πάντων, όλα όσα βλέπεις εδώ είναι κληρονομιά της Γιορτής. Ολόκληρος ο πλανήτης, για την ακρίβεια. Όλοι οι κόσμοι του Περιθωρίου πήραν μέρος στη Γιορτή, και η κουλτούρα του καθενός αντικατοπτρίζεται σε καθεμιά από τις πόλεις που υπάρχουν εδώ πέρα. Υπάρχουν δεκατέσσερις πόλεις, κατ' αντιστοιχία με τους δεκατέσσερις κόσμους του Περιθωρίου. Ανάμεσά τους βρίσκεται το διαστη-

μοδρόμιο και το Πάρκο. Αυτή τη στιγμή πετάμε από πάνω του. Το Πάρκο δεν παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, ούτε καν τη μέρα. Εκεί γίνονταν τα πανηγύρια και οι αγώνες κατά τη διάρκεια της Γιορτής».

«Και πού βρίσκεται το πρότζεκτ σου;»

«Στον ερημότοπο» απάντησε ο Ρούαρκ. «Έξω από τις πόλεις, πίσω από την οροσειρά».

Η Γκουέν είπε: «Κοίτα».

Ο Ντερκ κοίταξε και διέκρινε αμυδρά μια οροσειρά στον ορίζοντα· ένα μαύρο τείχος με ακανόνιστο περίγραμμα που υψωνόταν πάνω από το Πάρκο, κρύβοντας τα χαμηλότερα άστρα. Ψηλά σε μία κορυφή είδε μια αιμάτινη λάμψη. Το φως άρχισε να μεγαλώνει και να ψηλώνει καθώς πλησίαζαν, αν και η λαμπρότητά του παρέμενε η ίδια· το κόκκινο χρώμα φάνταζε ζοφερό, απειλητικό, και για κάποιο λόγο έφερε στο μυαλό του Ντερκ την ψιθυρόπετρα.

«Φτάσαμε» ανήγγειλε η Γκουέν, όταν η λάμψη τούς αγκάλιασε. «Η πόλη Λάρτεϊν. *Λαθ* είναι ο ουρανός στα αρχαία κάβαλαρ. Αυτή είναι η πόλη του Χάι Κάβαλααν. Κάποιοι την ονομάζουν Φρούριο της Φωτιάς».

Ο Ντερκ κατάλαβε με την πρώτη ματιά το γιατί. Κτισμένη στην πλαγιά του βουνού, με βράχο από κάτω και βράχο από πίσω, η πόλη έμοιαζε με φρούριο – τετράγωνη και πυκνοχτισμένη, με τεράστια τείχη και στενά, σαν χαραμάδες, παράθυρα. Ακόμα και οι πύργοι που υψώνονταν πίσω από τα τείχη της πόλης ήταν χοντροί και στιβαροί· και χαμηλοί επίσης. Το βουνό δέσποζε από πάνω τους, με τη σκούρα πέτρα του να φαντάζει αιματοβαμμένη από το ανακλώμενο φως. Ωστόσο, τα φώτα της πόλης αυτής καθαυτής δεν ήταν αντανakλάσεις·

οι τοίχοι και οι δρόμοι του Λάρτεϊν φλέγονταν από μια δική τους μουντή, άγρια φωτιά.

«Πυρόπετρα» του είπε η Γκουέν, απαντώντας στην άρρητη ερώτησή του. «Ένα πέτρωμα που απορροφά το φως της μέρας και το αντανakλά τη νύχτα. Στον Χάι Κάβαλααν το χρησιμοποιούσαν κυρίως στην κοσμηματοποιία, αλλά το εξόρυξαν με τους τόνους και το έστειλαν στον Γουόρλντ για τη Γιορτή».

«Πολύ μπαρόκ» είπε ο Ρούαρκ. «Πολύ κάβαλαρ». Ο Ντερκ αρκέστηκε να γνέψει.

«Έπρεπε να το έβλεπες παλιότερα» είπε η Γκουέν. «Το Λάρτεϊν απορροφούσε την ακτινοβολία των επτά ήλιων τη μέρα, και φώτιζε όλη την οροσειρά τη νύχτα. Σαν πύρινο σιλέτο. Οι πέτρες έχουν αρχίσει να ξεθωιάζουν τώρα πια – ο Τροχός απομακρύνεται ώρα με την ώρα όλο και περισσότερο. Σε μία δεκαετία θα είναι σκοτεινός σαν σβησμένη θράκα».

«Δεν φαίνεται και πολύ μεγάλη πόλη» είπε ο Ντερκ. «Πόσοι κατοικούσαν εδώ;»

«Κάποτε έφταναν το εκατομμύριο. Αυτή τη στιγμή βλέπεις μόνο την κορυφή του παγόβουνου. Η πόλη είναι κτισμένη μέσα στο βουνό».

«Πολύ κάβαλαρ» επανέλαβε ο Ρούαρκ. «Βαθύ κάστρο, σχυρό μέσα στην πέτρα. Άδειο τώρα όμως. Είκοσι άνθρωποι, στην τελευταία απογραφή, ημών συμπεριλαμβανομένων».

Το αεροκίνητο πέρασε πάνω από το εξωτερικό τείχος, κτισμένο στο απόκρημνο χείλος της πλατιάς βραχώδους προεσχής, και άρχισε μια μονοκόμματα κατακόρυφη κάθοδο δίπλα από τον βράχο και την πυρόπετρα. Ο Ντερκ έβλεπε από κάτω φαρδείς δρόμους και σειρές από λάβαρα που αναδεύονταν αργά, καθώς και τεράστια τερατόμορφα γλυπτά με φεγγοβόλα

μάτια από πυρόπετρα. Τα κτίρια ήταν φτιαγμένα από άσπρη πέτρα και έβενο, και πάνω στις πλευρές τους αντανακλούσαν οι λάμπεις των φεγγοβόλων βράχων, που σχημάτιζαν μακριές κόκκινες σκιές, σαν χαίνουσες πληγές στο σώμα ενός τεράστιου σκοτεινού κτήνους. Πέταξαν πάνω από πύργους και τρούλους και δρόμους, μαιανδρικά στενά και φαρδιές λεωφόρους, ανοιχτούς περίβολους και ένα τεράστιο υπαίθριο θέατρο με πολλά διαζώματα.

Όλα ήταν άδεια. Ψυχή δεν κυκλοφορούσε στους λουσιμένους στην κόκκινη λάμψη δρόμους του Λάρτεϊν.

Η Γκουέν κατέβηκε με σπειροειδείς μανούβρες στη στέγη ενός τετράγωνου μαύρου πύργου. Την ώρα που έσβηγε αργά το πλέγμα βαρύτητας για να ολοκληρώσει την προσεδάφιση, ο Ντερκ είδε άλλα δύο αεροκίνητα στον χώρο στάθμευσης από κάτω τους: ένα κίτρινο δάκρυ με αεροδυναμικό σχήμα και ένα εντυπωσιακό παλιό στρατιωτικό αερόχημα που έμοιαζε σαν να είχε ξεμείνει από πόλεμο του περασμένου αιώνα. Είχε λαδί χρώμα και ήταν τετράγωνο και τεθωρακισμένο, με κανόνι λείζερ στο μπροστινό καπό και παλμικούς κυλίνδρους από πίσω.

Η Γκουέν προσγείωσε το μεταλλικό σαλάχι τους ανάμεσα στα άλλα δύο αεροκίνητα και όλοι πήδηξαν μεμιάς στη στέγη. Όταν έφτασαν μπροστά σε μια σειρά ανεγκυστήρων, εκείνη γύρισε και τον κοίταξε κάτω από το μουντό κοκκινωπό φως, μ' ένα παράξενο βλέμμα στο αναψοκοκκινισμένο της πρόσωπο. «Είναι αργά» είπε. «Καλύτερα να πάμε να ξεκουραστούμε όλοι μας».

Ο Ντερκ δεν έφερε αντίρρηση. «Ο Τζαάν;» ρώτησε.

«Θα τον γνωρίσεις αύριο» του απάντησε. «Θέλω να προλάβω να του μιλήσω πρώτα».

«Γιατί;» τη ρώτησε, αλλά η Γκουέν είχε ήδη κάνει μεταβολή, τραβώντας προς το κλιμακοστάσιο. Εκείνη τη στιγμή έφτασε το ασανσέρ τους και ο Ρούαρκ τον έπιασε από τον ώμο και τον τράβηξε μέσα στον θάλαμο.

Άρχισαν να κατεβαίνουν, πηγαίνοντας να κοιμηθούν και να ονειρευτούν.

ΕΝΑΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΠΟΥ ΟΔΕΥΕΙ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΣΚΟΤΑΔΙ.

ΤΡΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΠΑΛΕΥΟΥΝ
ΝΑ ΒΓΟΥΝ ΣΤΟ ΦΩΣ.

Ο Ντερκ τ' Λάριεν καλείται στον απομακρυσμένο πλανήτη Γουόρλορν από μια αγαπημένη που πίστευε πως είχε χάσει. Αλλά ο Γουόρλορν δεν είναι ο πλανήτης που φανταζόταν, και η Γκουέν Ντελβάνο δεν είναι πια η γυναίκα που ήξερε. Είναι δεσμευμένη με έναν άλλο άντρα, σε έναν ετοιμοθάνατο κόσμο παγιδευμένο στο λυκόφως, όπου ο κυνηγός και ο κυνηγημένος είναι συχνά έννοιες σχετικές.

Η Γκουέν χρειάζεται την προστασία του Ντερκ, κι αυτός θα κάνει τα πάντα για να τη βοηθήσει, ακόμα κι αν χρειαστεί να προκαλέσει τον βάρβαρο άντρα που την έχει διεκδικήσει. Αλλά ένα απαραβίαστο πέπλο μυστικότητας περιβάλλει τους πάντες, και είναι αδύνατον να ξεχωρίσει τους φίλους από τους εχθρούς. Απομονωμένοι από την υπόλοιπη ανθρωπότητα, σε έναν κόσμο δίχως νόμους, οι τρεις τους θα έρθουν αντιμέτωποι με το παρελθόν, τις προσωπικές τους αξίες και τον ίδιο τους τον εαυτό, σε ένα θανάσιμο τρίγωνο με απροσδόκτες συνέπειες.

Εικονογράφηση – σχεδιασμός εξωφύλλου:
Γιώργος Δημητρίου

ISBN: 978-618-03-1107-5

9 786180 311075

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81107